

Med hensyn til det med København – som jeg nok skal vende tilbage til – vil jeg sige, at hverken Venstre eller jeg mener, at Københavns problemer løses med flere penge; de løses langt bedre med en dygtig politisk ledelse.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal sige til hr. Torben Rechendorff, at jeg har læst hele betækningsbidraget, og jeg roste det for dets ærlighed og dermed for politisk klarhed.

Det er da et forståeligt konservativt standpunkt, det er et forståeligt fremskridtsstandpunkt, og det er et forståeligt venstrestandpunkt, at man ikke ønsker at forbedre de sociale kriterier, at man er mere optaget af asfalt end af arbejdsløshed, flygtninge og en dyr befolknings sammensætning. Det er jo derfor, vi tilhører forskellige politiske partier, og sværere er det jo egentlig ikke.

Det er vel også derfor, at det er svært at få enderne til at nå sammen i en udligningsreform, som er udtryk for, at man ønsker at rette op på bl.a. den uretfærdighed, at man rundt om København har beliggende kommuner, hvor man betaler 13,7 pct. i skat – ikke fordi de er specielt bedre til at administrere end andre, men fordi de har en tordnende rig befolkning, hvor det altså ikke er på grund af en specielt dygtig administration, men alene fordi det er en meget rig befolkning, at de er i stand til at holde en meget lav skatteprocent. Det er jo dét, der er det moralske problem i Københavnsområdet, ligesom det i øvrigt er det i andre regioner.

Jeg vil sige til hr. Nødgaard, at hvis han synes, den her tankegang er svær at følge, så kunne man jo forestille sig Kommunaludvalget tage på en rundtur. Man kunne så sætte et kryds på en seddel hver gang, man mødte noget, man syntes var et betydeligt socialt problem. Man kunne f.eks. starte på Vesterbro, og så kunne man cykle ud forbi Frederiksberg, forbi Gentofte, Hørsholm osv., og så kunne vi undersøge, om man stadig havde evnen til at orientere sig i det landskab, der hedder: Er der sociale problemer eller ej?

Jeg synes, at den argumentation, der bliver fremført fra hr. Nødgaard, viser, at man fuldstændig har mistet den fundamentale evne til at se forskel på problemer og det modsatte.

Jeg vil godt til slut sige to ord om Vejle Amt, nemlig – nej, det vil jeg ikke, for min tid er gået.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Så er det hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning og derefter hr. Ole Stavad, og så vil jeg gerne gå videre i talerrækken.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er da glad for, at hr. Rechendorff nu understreger, at Det Konservative Folkeparti ikke direkte ønsker en forværring af de sociale udligningskriterier, men når jeg kom med den bemærkning, som jeg gjorde, var det jo, fordi jeg havde læst betækningsbidraget, hvori der står, at det borgerlige mindretal frygter, at den stærke understregning af de sociale kriterier vil mindske kommunernes incitament til at løse de sociale problemer.

Deri ser jeg et angreb fra De Konservatives side på selve ideen om social udligning, for i den sætning ligger jo, at det incitament, man gerne vil give en kommune, ja, det er, at man f.eks. kan lade være med at bygge almennyttigt byggeri, eller man kan have så dårlige sociale ordninger i kommunen, at man eksporterer de sociale problemer til andre kommuner.

Det vil jo være resultatet af den tankegang, som mindretallet, V, K og Z, giver udtryk for i den her betænkning, og det var derfor, jeg kom med den beskyldning mod Det Konservative Folkeparti, som jeg gjorde: at man skriver, som man gør, i betænkningen.

Men jeg er da glad for, at man nu trods alt måske er ved at komme en lille smule til besindelse, idet man dog understreger, at man ikke direkte vil forværre den sociale udligning. Så går det da i det mindste med hensyn til Det Konservative Folkeparti lidt i den rigtige retning.

Jeg vil så bare slutte denne korte bemærkning med at sige, at jeg altså er glad for, at vi har fået den her debat gjort så klar, som den er nu, for det handler nemlig om to forskellige modeller: én model, hvor man tror, at man kan løse sociale problemer gennem hårdhed og nedskæringer ude i kommunerne, og en anden model, hvor man på landsplan går solidarisk ind og skaber et fundament for kommunerne ved, at man fra centralt hold giver en håndsrækning dér, hvor de største sociale problemer er, altså en solidarisk tankegang.